

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/80/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200477
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8013200477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu JUDr. Jána Ferka, súdneho exekútora, Exekútorsky úrad Humenné, so sídlom Partizánska 1057/21, Snina, proti žalovanej Slovenskej komore exekútorov, Disciplinárna komisia, so sídlom Šustekova 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. DK 7/2010 zo dňa 3. júla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. mája 2014 č. k. 5S/20/2013-53, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/20/2013-53 zo dňa 21. mája 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa §250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. DK 7/2010 zo dňa 3.7.2012. Uvedeným rozhodnutím Slovenská komora exekútorov, disciplinárna komisia (ďalej len „žalovaná“) vo veci odvolania žalobcu proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov (ďalej len „prvostupňový disciplinárny senát“) č. DK 7/2010 zo dňa 05.10.2010 rozhodla tak, že potvrdila rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu a zároveň podľa § 23 ods. 1 a 2 Disciplinárneho poriadku uložila žalobcovi povinnosť uhradiť trovy konania pred odvolacím disciplinárnym senátom vo výške 148,34 € do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení poukázal na to, že návrh na disciplinárne konanie proti žalobcovi podľa § 223 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku bol podaný oprávnenou osobou, a to ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe ani v disciplinárnom konaní svoje tvrdenie, že návrh bol podaný neoprávnenou osobou, že došlo k falšovaniu podpisu, prípadne k zneužitiu postavenia funkcie verejného činiteľa, vrátane trestnoprávnej roviny žiadnym spôsobom nepreukázal a nepodporil inými skutočnosťami. Z uvedeného nemá dôvod pochybovať o pravosti podpisu ministerky spravodlivosti a považuje žalobcovu námietku za neopodstatnenú a účelovú.

V súvislosti s námietkou na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 2Dso/3/2009 zo dňa 18.05.2009 krajský súd uviedol, že nie je mu známe, z akých skutočností a

listinných dôkazov Najvyšší súd vychádzal, keď konštatoval, že návrh nie je podpísaný ministrom spravodlivosti. Pretože každé konanie je svojím spôsobom špecifické a konkrétne skutkové okolnosti, dotazy a podklady pre rozhodnutie sa posudzujú vždy individuálne, nie je možné skutkový stav vo vyššie uvedenej veci aplikovať na konanie vo veci vedenej na tunajšom súde. Najvyšší súd v konečnom dôsledku ani nevyslovil pri posudzovaní návrhu na začatie disciplinárneho konania taký právny názor, ktorý by mohol byť vo všeobecnosti aplikovateľný v iných konaniach.

Krajský súd ďalej uviedol, že v administratívnom spise žalovanej sa nachádza upovedomenie o termíne disciplinárneho pojednávania zo dňa 17.08.2010 zn. DK 7/10 adresovaný žalobcovi, ktorým mu disciplinárna komisia oznamuje, že termín ďalšieho pojednávania je určený na deň 05.10.2010 o 11.30 hod. v sídle Slovenskej komory exekútorov. Toto oznámenie žalobca prevzal ako zásielku do vlastných rúk dňa 22.09.2010. Z uvedeného teda vyplýva, že tvrdenie žalobcu, že o termíne pojednávania nebol oboznámený nie je pravdivé.

Pokiaľ sa týka námietky žalobcu, že súd vyznačil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti (28.06.2007) uznesenia o schválení príklepu až 17.06.2008 táto je podľa názoru krajského súdu irelevantná. Disciplinárny senát povinnosť žalobcu vytyčiť rozvrhové pojednávanie totiž počítal až od dátumu 02.07.2008.

Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového disciplinárneho senátu, že konanie pred exekučným súdom o schválení rozvrhu výťažku z dražby je konaním absolútne nezávislým, samostatným a už vôbec ho nemožno podmieňovať rozhodnutím súdu, ktorým sa vysloví, či osobnostné právo žalobcu bolo resp. nebolo porušené. Z obsahu exekučného spisu je preukázané, že žalobca mal a stále má možnosť na vytyčenie termínu rozvrhu, nič mu v tom nebráni. Mohol tak urobiť v čase od 05.07.2008 do 14.11.2008, kedy bol na žiadosť ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vyzvaný o zaslanie stanoviska a originálu exekučného spisu, ďalej odo dňa 14.01.2009, kedy žalobcovi vrátený exekučný spis a od 21.09.2010 doteraz, keď Okresný súd Svidník oznámil Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, že spis bol vrátený žalobcovi dňa 21.09.2010.

Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že skutočnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu vyplývajú aj z obsahu administratívneho spisu, sú dostatočne jasné a presvedčivé, preto sa s nimi stotožnil.

Krajský súd sa taktiež stotožnil s názorom žalovanej, že žalobca sa nemôže zbaviť disciplinárnej zodpovednosti vzhľadom k vykonanému skutku poukázaním na to, že § 154 ods. 1 Exekučného poriadku neobsahuje lehotu na splnenie povinnosti. Pri výkone exekučnej činnosti musí v prvom rade dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky predstavujúcu normu najvyššej právnej sily, ktorá vo svojom čl. 48 ods. 2 jednoznačne zakotvuje, že vec každého sa musí prerokovať bez zbytočných prieťahov. Skutočnosti, za ktorých žalobca vedie exekučné konanie svedčia o tom, že nekoná plynulo a dôsledne v záujme efektívneho a rýchleho odstránenia právnej neistoty účastníkov konania. Je evidentné, že vo veci viac než 20 mesiacov nevykonával potrebný procesný úkon, hoci jeho postupu nebránila žiadna zákonná prekážka. Nečinnosť žalobcu, ktorá je príčinou neprimeranej lehoty prerokovania konkrétnej veci predstavuje porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočného prieťahu v konaní podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Napokon krajský súd považoval za neopodstatnenú aj námietku žalobcu, že veci t.j. vykonanie rozvrhového pojednávania bráni prekážka, a to predbežné opatrenie, vrátane súdneho sporu na Okresnom súde Svidník, toho času odvolanie na Krajskom súde Prešov č. k. 8Co 160/2012. Zdôraznil tú skutočnosť, že v konaní pred prvostupňovým disciplinárnym senátom sa rozhodovalo o výkone činnosti exekútora v exekučnom konaní a o časovom období do 05.10.2010, t.j. do doby kedy bolo vo veci disciplinárneho konania proti žalobcovi rozhodnuté. Predbežné opatrenie bolo podané dňa 03.11.2010, t.j. až po tomto termíne, a preto nemohlo mať vplyv na priebeh doterajšieho konania žalobcu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd SR zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj obe rozhodnutia žalovanej.

Namietal, že celé disciplinárne konanie a následne aj rozhodnutie krajského súdu je vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a je nepreskúmateľne.

Poukázal na to, že návrh podala neoprávnená osoba - § 223 ods. 2 exekučného poriadku, pričom neoprávnenú osobu z návrhu opieral o inštrukciu Ministerstva spravodlivosti SR č. 24/2010 zo dňa 07.09.2010, č. 22044/2010/100.

Ďalej uviedol, že nevytýčenie termínu rozvrhového pojednávania nebolo ovplyvnené ním t.j. súdnym exekútorom, ale súviselo s konaním štatutára povinnej organizácie, ktorý vlastným pričinením - podnetmi bráni k jeho vykonaniu.

Žalobca záverom zdôraznil, že zotrváva na dôvodoch, ktorými sa bránil v disciplinárnom konaní, dôvodoch uvedených v žalobe, najviac má za to, že rozhodnutie č. DK 7/2010, zo dňa 05.10.2010, SKE je nepreskúmateľne, pretože absentuje právna a skutková veta porušenia, nezaoberalo sa dôvodmi, či sú splnené podmienky začatia disciplinárneho konania, riadne a včas podľa exekučného poriadku a disciplinárne senáty rozhodli „od stola“ a odvolací súd napriek faktu, že nie je jeho povinnosťou jeho obranu vyvrátiť, rozhodol neobjektívne, bez toho aby sa jeho obranou zaoberal.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to pre závažné procesné pochybenie spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len "v medziach žaloby") dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietla.

V zmysle citovaného ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. príslušný súd rozhodne vo veci samej tak, že žalobu zamietne, ak zistí, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Záver o súlade postupu a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom sa týka rozsahu a z dôvodov, pre ktoré bola žaloba podaná.

Procesnému právu účastníka konania vznášať v žalobe námietky nezákonnosti voči postupu a

rozhodnutiu správneho orgánu zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov - podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. - ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“; porov. II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho verdiktu, ktoré je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 OSP).

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca ako podstatný žalobný dôvod uviedol, že návrh na začatie disciplinárneho konania podala neoprávnená osoba (§ 223 ods. 2 exekučného poriadku), keď tvrdil, že podpis na disciplinárnom návrhu je sfaľovaný. Žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán neopodstatnenosť tejto námietky odôvodnili iba s poukazom, že žalobca nepredložil dôkaz, že falšovanie verejnej listiny oznámil orgánom činným v trestnom konaní.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí k tejto námietke iba uviedol, že žalobca v žalobe ani v disciplinárnom konaní svoje tvrdenie, že návrh bol podaný neoprávnenou osobou, že došlo k falšovaniu podpisu, prípadne k zneužitiu postavenia funkcie verejného činiteľa, vrátane trestnoprávnej roviny žiadnym spôsobom nepreukázal a nepodporil inými skutočnosťami. Súd preto nemal dôvod pochybovať o pravosti podpisu ministerky spravodlivosti a považuje žalobcovu námietku za neopodstatnenú a účelovú. Krajský súd sa však nezaoberal - nevysporiadal s tvrdením žalobcu, ktoré uviedol na pojednávaní, že bývala ministerka spravodlivosti JUDr. W. môže jednoznačne potvrdiť, že predmetný disciplinárny návrh nepodpísala. Uvedené tvrdenie doložil aj kópiami údajných podpisov bývalej ministerky spravodlivosti JUDr. W., na ktorých preukazuje, že podpis na návrhu na začatie disciplinárneho konania je zjavne odlišný od podpisu JUDr. M. W., čo vyplýva s porovnaním len voľným okom.

Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd uvedené námietky žalobcu nechal bez povšimnutia, pričom si v podstate len v plnom rozsahu osvojil dôvody uvádzané v rozhodnutiach správnych orgánov, t.j. žalovaného, ako aj prvostupňového.

Pokiaľ teda v posudzovanej veci krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcove námietky, podľa názoru odvolacieho súdu postupoval nedôsledne, čím postihol napadnutý rozsudok znakom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom, pričom uvedeným postupom bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestranom súde, ako aj zásada spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd SR už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03).

V správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu prejednať vec v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu, vrátane odvolacích námietok, znovu o nej rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.